

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5Co/70/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8513202910
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 03. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8513202910.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Jany Burešovej a JUDr. Karola Krochtu v právnej veci žalobcu PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, pr. zast. Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava, IČO: 47 233 516 proti žalovanému H. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom Z. XX, občianske SR právne zastúpenej JUDr. Patrikom Podhorským, advokátom, Zámocká 8, 811 01 Bratislava v konaní o zaplatenie 2.570,65 Eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa č.k. 5C/103/2013-105 zo dňa 12.04.2016 v spojení s opravným uznesením č.k. 5C/103/2013-138 zo dňa 22.03.2017 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok súdu 1.inštancie v spojení s opravným uznesením č.k. 5C/103/2013-138 zo dňa 22.03.2017 v napadnutej časti, t.j. vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti.

Z r u š u j e rozsudok v spojení s opravným uznesením č.k. 5C/103/2013-138 zo dňa 22.03.2017 vo výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia v r a c i a vec súdu 1.inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie na pojednávaní dňa 12.04.2016 vyhlásil rozsudok tak, že odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi sumu 122,72 Eur s 9,25 % ročným úrokom z omeškania od 26.06.2011 do zaplatenia a trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia vo výške tak, ako budú vyčíslené v písomnom vyhotovení rozsudku na účet právneho zástupcu odporcu JUDr. Patrika Podhorského, advokáta, AK, Bratislava, všetko v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Súd prvej inštancie v prevyšujúcej časti návrh zamietol.

2. V písomnom vyhotovení rozsudku súd prvej inštancie okrem toho, že v záhlaví uviedol, že predmetom sporu je 22.570,65 Eur s príslušenstvom a neuviedol sídlo advokáta, vo výroku rozsudku uviedol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalovanému sumu 122,72 Eur s 9,25 % ročným úrokom z omeškania od 26.06.2011 do zaplatenia v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Ďalším výrokom v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. V treťom výroku žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia vo výške 653,17 Eur na účet právneho zástupcu JUDr. Patrika Podhorského, advokáta, AK Bratislava, vedený v UniCredit Bank a.s. č. účtu R. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

3. Opravným uznesením č.k. 5C/103/2013-138 zo dňa 22.03.2017 súd prvej inštancie I. opravil záhlavie v časti presného označenia - sídla právneho zástupcu žalovanej a v časti výšky predmetu konania rozsudku OS Stará Ľubovňa č. k. 5C/103/2013-105 zo dňa 12.04.2016 tak, že záhlavie rozsudku má správne znieť: Okresný súd Stará Ľubovňa v právnej veci žalobcu PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o.,

so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, pr. zast. Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava, IČO: 47 233 516 proti žalovanému H. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom Z. XX, občianke SR, právne zastúpenej JUDr. Patrikom Podhorským, advokátom, so sídlom Zámocká 36, 811 01 Bratislava v konaní o zaplatenie 2.570,65 Eur s prísl. II. Opravil I. a III. výrok rozsudku OS Stará Ľubovňa č. k. 5C/103/2013-105 zo dňa 12.04.2016 tak, že III. výrok má byť spojený s I. výrokom a I. výrok má správne znieť: Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 122,72 Eur s 9,25 % ročným úrokom z omeškania od 26.06.2011 do zaplatenia a trovy konania, pozostávajúce z trov právneho zastúpenia, vo výške 653,17 Eur na účet právneho zástupcu žalovaného JUDr. Patrika Podhorského, advokáta AK, Bratislava, všetko v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

4. Súd prvej inštancie vydal opravné uznesenie potom čo odvolací súd uznesením č.k. 5Co/208/2016-137 zo dňa 29.09.2016 vrátil vec súdu prvého stupňa na postup podľa § 224 C.s.p. z dôvodu, že v záhlaví napadnutého rozsudku zistil dve chyby, a to: predmetom konania bola suma 2.570,65 Eur s prísl. a nie 22.570,65 Eur s prísl. a nebolo uvedené presné označenie - sídlo právneho zástupcu žalovanej. Zároveň je rozsudok tak, ako to je uvedené v písomnom vyhotovení výroku, nevykonateľný a nezodpovedá rozsudku tak, ako bol vyhlásený na pojednávaní. Nevykonateľný je výrok, ktorým je žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalovanému sumu 122,72 Eur s prísl. a výrok, ktorým je uložená povinnosť žalobcovi zaplatiť žalobcovi trovy konania. Poukázal na to, že zákon vyžaduje, aby súdne rozhodnutie bolo určité, jasné a formálne bezchybné. V prípade, že nespĺňa tieto náležitosti, zákon pripúšťa možnosť jeho opravy za stanovených podmienok tak, aby bola zachovaná zásada viazanosti súdu vyhláseným rozsudkom.

5. Právne svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil ust. § 261 ods.3 písm.d/ a § 497 Obchodného zákonníka, ust. článku 3 ods.1,2,3, článku 5,6,7 Smernice Rady č. 93/13/EHS, § 3 ods.1, § 37 ods.1, § 39, § 40 ods.1 a 3, § 43, § 43a, § 44, § 46, § 52 ods.1,2,3,4, § 53 ods.1,2,3,4,5,6 a 8, § 54 ods.1, § 555 ods.1, § 565, § 580, § 581 ods.2, § 451 ods.1,2, § 456, § 457, § 458 ods.1, § 101, § 107 ods.1,2, § 517 ods.1,2 Občianskeho zákonníka, ust. § 3 ods.1, § 10c zákona č. 87/1995 Z.z. v znení účinnom do 31.03.2013, ust. § 1 ods.1, § 2, § 7 ods.1, § 9 ods.1,2, § 10 ods.1 a 3, § 11 ods.1 zákona č. 129/2010 Z.z., ust. § 4 ods.1,2 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ust. § 5 ods.1, § 7 ods.1,2 a 4, § 8 ods.1,3 a 4 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.

6. Súd prvej inštancie konštatoval, že po preskúmaní okolností pri uzavretí zmluvy o revolvingovom úvere č. 8300029874 (ďalej RÚ) došiel k záveru, že účastníci neuzavreli zmluvu o RÚ, hoci žalobca tvrdí, že došlo k uzavretiu zmluvy o RÚ, ale žalovaný podpísal žiadosť o uzavretie zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Súd vychádzal z toho, že na základe zmluvy o RÚ sa poskytuje určitý úverový rámec, z ktorého môže (ale aj nemusí) dlžník opakovane čerpať a priebežne spláca vyčerpanú časť úverového rámca, pričom po jeho splatení ho môže opakovane čerpať bez potreby uzatvárania novej zmluvy. Aj keď žalovaný v danom prípade podpísal tlačivo označené ako žiadosť o RÚ, je zrejmé, že žalobca mu mal poskytnúť peňažné prostriedky, ale úverový rámec RÚ žalobca v čase podpísania žiadosti o poskytnutie RÚ žalovanému ešte neschválil a ani neurčil ďalšie podmienky poskytnutia RÚ. Žalovaný sa však zaviazal uhradiť v stanovených termínoch 36 splátok s presne určenou výškou splátky. Pri posúdení, či žalovaný uzavrel zmluvu o RÚ so žalobcom, súd prvej inštancie konštatoval, že v predmetnej veci ide o formulárovú typovú spotrebiteľskú zmluvu označenú ako Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/ Zmluva o revolvingovom úvere. Uvedený typ zmluvy je upravený v ObZ a patrí medzi tzv. absolútne obchody. Na druhej strane je tiež nepochybné, že žalovaný vystupoval ako fyzická osoba, ktorá úverom zabezpečovala svoje potreby (použil ho na zariadenie domácnosti), t.j. ako spotrebiteľ, kým žalobca pri poskytovaní úveru vystupoval v rámci svojej podnikateľskej činnosti, t.j. ako dodávateľ. Po zohľadnení obsahu uzavretej zmluvy, povahy jej účastníkov, výšky úveru a práv a povinností jednotlivých strán je zrejmé, že táto spĺňa podmienky spotrebiteľského úveru. V takomto prípade okrem úpravy zmluvy o úvere v ObZ je potrebné aplikovať ustanovenia § 52-54 OZ o spotrebiteľských zmluvách, zákon č. 129/2010 Z.z., o spotrebiteľských úveroch (ďalej len ZoSÚ), ktorý je úpravou „lex specialis“ k úprave OZ a takáto zmluva musí mať obligatórne náležitosti stanovené v tomto zákone. Zároveň na túto zmluvu je potrebné aplikovať aj ustanovenia zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.

7. Z predmetnej zmluvy o RÚ vyplýva, že 1. až 5. časť bola vypísaná pred podpísaním zmluvy žalobcom a takto vyplnenú časť zmluvy podpísal žalovaný dňa 13.05.2010 v Starej Ľubovni a následne žalobca vypísal 6. časť zmluvy a podpísal zmluvu až dňa 17.05.2010 v Bratislave. Toto tvrdenie súd opiera aj o oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi - zmluva o RÚ (čl. 14), ktoré podpísal žalobca dňa

17.05.2010. Oznámenie veriteľa o schválení úveru nie je podpísané žalovaným. Žalobca v zmluve o RÚ neuviedol začiatok splácania úveru a termín konečnej splatnosti, keď uviedol len počet splátok 36, mesačná splátka k 22. dňu v mesiaci, ale zo zmluvy nie je zrejmé, kedy spotrebiteľ začal úver čerpať, odkedy mal začať platiť splátky úveru a kedy bol termín konečnej splatnosti úveru. Z uvedeného vyplýva, že takýto postup a konanie žalobcu je potrebné považovať za nekalú obchodnú praktiku v zmysle § 7 ods. 2 a 8 ods. 1 písm. g/, ods. 3, 4 ZoOS, keďže v čase podpisu zmluvy žalovaný nevedel, v akej výške a s akými podmienkami mu žalobca úver, resp. úverový rámec schváli, žalovaný podpísal len žiadosť o poskytnutie úveru a údaje o schválenej výške úveru a podmienky poskytnutia úveru mu žalobca oznámil dodatočne dňa 17.05.2010, keď žalovaný už nemal možnosť ovplyvniť ani výšku úveru, ani jeho podmienky, nebola mu daná možnosť sa rozhodnúť, či za takýchto podmienok zmluvu o RÚ podpíše alebo nie. Takéto konanie žalobcu mohlo žalovaného viesť do omylu vo vzťahu ku cene, ku výške úveru, ku termínu konečnej splatnosti a k ďalším podmienkam úveru. Na základe uvedeného súd prvej inštancie konštatoval, že nedošlo k uzavretiu písomnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere medzi žalobcom a žalovaným v zmysle § 40 ods. 1, § 43a ods. 1 a § 44 OZ a § 9 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Zmluva o spotrebiteľskom úvere č. 8300029874 tiež neobsahuje obligatórne náležitosti stanovené v § 9 ods. 2 písm. f/, g/, i/, k/ zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, a to neobsahuje: dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (písm. f), celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie (písm. g), podmienky, ktoré upravujú uplatňovanie úrokovej sadzby, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny (písm. i), výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia (písm. k). V zmluve nie je uvedený termín konečnej splatnosti úveru, ale je len uvedené, že žalovaný má zaplatiť úver 36 splátkami bez toho, aby bolo uvedené, kedy je termín splatnosti prvej splátky úveru a kedy je konečný termín splatnosti úveru. Tento údaj uviedol žalobca až v oznámení o schválení úveru, ale neuviedol ho v zmluve. V zmluve je uvedené, že žalovaný má platiť mesačnú splátku úveru vo výške 85,15 Eur, ale nie je uvedené, koľko z tejto mesačnej splátky je splátka istiny, koľko je splátka úroku a koľko je poplatok a tiež nie je uvedené, aké má žalovaný platiť poplatky a v akej výške. V zmluve nie sú uvedené poplatky, ktoré má spotrebiteľ zaplatiť.

8. Súd prvej inštancie dodal, že v zmluve je uvedená neprimeraná ročná úroková sadzba úveru 70 % a ročná úroková sadzba revolvingu 68,44 %. Ide o neprijateľnú podmienku zmluvy, odporujúcu dobrým mravom a ust. § 53 ods. 6 OZ, teda o absolútne neplatnú podmienku zmluvy v zmysle § 39 a § 53 ods. 5 OZ. V čase uzavretia zmluvy - v máji 2010 - boli priemerné úrokové miery obchodných bánk uverejnené na stránke NBS pri obdobných spotrebiteľských úveroch so splatnosťou od 1 do 5 rokov vo výške 12,66 % ročne. Úrok uvedený v zmluve o RÚ je takmer šesťkrát vyšší, čo je v rozpore s dobrými mravmi a judikatúrou súdov - s rozhodnutím NS SR sp. zn. 1 MCdo/1/2009 a KS Prešov sp. zn. 3Co/151/2013, podľa ktorého dohoda o výške úrokov sa nesmie priečiť dobrým mravom a úroky dohodnuté v zmluve o úvere nesmú presiahnuť úrokovú mieru poskytovanú peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy s poukazom na § 53 ods. 6 OZ, čo v prejednávacom prípade nebolo splnené. Judikatúra súdov nikde nespochybnila, že neprimerané úroky nie sú v rozpore s pravidlami správania sa, ktoré sú v spoločnosti v prevažnej miere uznávané a predstavujú fundamentálny hodnotový poriadok (napr. rozhodnutie NS SR sp. zn. 1 MCdo 1/09 z 31.07.2009, NS SR sp. zn. 5Cdo 26/2011 z 26.04.2012, KS Prešov sp. zn. 3 Co 67/2012 z 24.10.2012). Neprimerane vysoké úroky dojednané v zmluve o spotrebiteľskom úvere sú všeobecne považované aj za odporujúce uznávaným pravidlám správania sa a mravným princípom spoločenského poriadku a teda sú v rozpore s dobrými mravmi. Podľa § 3 ods. 1 OZ je úlohou súdu, aby podľa svojho uváženia v každom jednotlivom prípade vzhľadom na rozhodujúce okolnosti starostlivo posúdil, či konanie účastníka občianskoprávneho vzťahu je v súlade alebo v rozpore s dobrými mravmi. Žalovaný mal podľa úverovej zmluvy č. 2 zaplatiť žalobcovi neprimeranú odmenu za poskytnutý úver vo výške 1.565,40 Eur a podľa oznámenia o schválení úveru mu mal zaplatiť odmenu vo výške 1.788,35 Eur, ale ani v zmluve, ani v oznámení o schválení úveru, nie je uvedené, čo je zahrnuté v tejto odmene, koľko z tejto odmeny je úrok z úveru, koľko sú poplatky a za čo ich mal žalovaný platiť. Takto stanovená odmena vo výške 253 % ku skutočne vyplatenej výške úveru 617,47 Eur je v rozpore s dobrými mravmi, je neurčitá a je neprijateľnou, teda absolútne neplatnou podmienkou zmluvy v zmysle § 3 a 39 OZ a § 53 ods. 5 OZ. Z karty klienta ku zmluve č. 8300029874 vyplýva, že žalobca dňa 17.05.2010 skutočne poskytol žalovanému úver vo výške 617,47 Eur, preto aj keď zmluva o spotrebiteľskom

úvere č. 8300029874 nebola uzavretá písomne a neobsahuje obligatórne náležitosti uvedené v § 9 ods. 2 písm. f, g, i, k, ale žalobca žalovanému poskytol úver vo výške 617,47 Eur, je potrebné v zmysle § 11 ods. 1 písm. a/ zák. č. 129/2010 Z. z. tento úver považovať za úver bezúročný a bez poplatkov. Na základe uvedeného žalobca má preto právo len na vrátenie sumy, ktorú žalovanému skutočne vyplatil, t.j. na vrátenie sumy 617,47 Eur. Žalovaný mu z tejto sumy zaplatil sumu 494,75 Eur, teda žalobca má právo na zaplatenie rozdielu medzi poskytnutou a zaplatenou sumou, t.j. má právo na zaplatenie sumy 122,72 Eur (617,47-494,75), preto súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 122,72 Eur s 9,25 % ročným úrokom z omeškania od 26.06.2011 do zaplatenia. Žalovaný sa dostal do omeškania s platením splátok úveru, žalobca mu dňa 08.05.2011 oznámil zosplatenie celého úveru, v ktorom ho vyzval na zaplatenie dlžnej sumy v lehote 15 dní odo doručenia, inak sa stane splatným celý dlh. Žalovaný prevzal toto oznámenie o zosplatení celého úveru dňa 11.05.2011 (doručenka na čl. 9), lehota na zaplatenie mu uplynula dňa 26.05.2011 a nasledujúcim dňom, t.j. dňa 27.05.2011 sa dostal do omeškania so zaplatením celej dlžnej sumy vo výške 122.752,- Eur. Žalobca uplatnil úrok z omeškania v zákonnej výške 9,25 % ročne až od 26.06.2011, preto mu súd priznal požadovaný úrok z omeškania vo výške 9,25 % ročne až od 26.06.2011 do zaplatenia. V čase omeškania bola základná úroková sadzba ECB vo výške 1,25 % a zvýšená o 8 percentuálnych bodov je ročný úrok z omeškania vo výške 9,25 % ročne, keďže záväzkový vzťah vznikol pred 01.02.2013. K námietke premlčania vznesenej žalovaným súd dodáva, že v časti zaplatenia sumy 122,75 Eur s príslušenstvom nedošlo ku premlčaniu nároku. Ako je uvedené vyššie žalobca skutočne poskytol žalovanému úver vo výške 617,47 Eur a žalovaný mu z tejto sumy uhradil len sumu vo 494,75 eur. Žalovaný sa dostal do omeškania s platením splátok úveru, preto žalobca mu oznámil zosplatenie celého úveru. Nepravdivé bolo tvrdenie žalovaného, že toto oznámenie o zosplatení celého úveru neprevzal, keďže žalobca preukázal, že ho prevzal dňa 11.05.2011 (doručenkou na čl. 9). Žalobcovi začala plynúť trojročná premlčacia doba na uplatnenie práva - na zaplatenie dlžnej sumy nasledujúcim dňom po uplynutí lehoty na zaplatenie dlžnej sumy, t.j. od 27.05.2011 a uplynula dňa 27.2014. Žalobca uplatnil svoj nárok na súde dňa 14.06.2013, teda pred uplynutím trojročnej premlčacej lehoty a preto nárok v tejto časti nie je premlčaný. V prevyšujúcej časti súd prvej inštancie žalobu zamietol ako nedôvodnú aj v časti zaplatenia istiny, aj úroku z omeškania. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že žalobca nevyplatil žalovanému výšku schváleného úveru 1.500,- Eur, ale mu vyplatil len sumu 617,47 Eur a ešte predtým, než vyplatil úver žalovanému, mu odpočítal sumu 222,95 Eur ako odplatu za poskytnutie služby uvedenej v čl. 8.1 písm. a) zmluvy, pričom žalovaný v tom čase, t.j. dňa 17.05.2010 nebol v omeškani s platením žiadnych splátok úveru. Žalovaný teda uhradil za túto službu žalobcovi ešte predtým, než ju vôbec využil a žalobca tým získal prospech skôr, ako spotrebiteľovi - žalovanému službu poskytol, teda získal bezdôvodné obohatenie. Táto skutočnosť vyplýva z oznámenia o schválení úveru zo dňa 17.05.2010 a tiež z karty klienta Takáto dohoda o poskytnutí služby za odklad splátok uvedená v čl. 8 ods. 8.1 písm. a/ zmluvy o RÚ č. 2 spôsobuje hrubú nerovnováhu práv a povinností účastníkov zmluvy v neprospech spotrebiteľa a preto je neprijateľnou a teda absolútne neplatnou podmienkou zmluvy podľa § 3, § 39 a § 53 ods. 5 OZ. Keďže v tejto časti je dohoda neplatná a túto sumu 222,95 Eur žalobca nevyplatil žalovanému, súd v tejto časti žalobu zamietol, aj v časti istiny, aj úroku z omeškania. Z oznámenia o schválení úveru - zmluvy o RÚ č. 8300029874 vyplýva, že z výšky schváleného úveru žalovanému 1 500,- Eur dňa 17.05.2010 na základe žiadosti žalovaného o započítanie pohľadávky žalobcu - veriteľa v podobe nesplatených splátok pôžičky/úveru zo zmluvy o RÚ č. 8300025506 s pohľadávkou žalovaného v podobe nároku na poskytnutie schválenej výšky úveru žalobca započítal svoju pohľadávku z tejto zmluvy vo výške 659,58 Eur s pohľadávkou žalovaného voči žalobcovi na poskytnutie úveru vo výške 1 500,- Eur. Po vykonanom započítaní výška pohľadávky žalovaného z tejto zmluvy o RÚ je 840,42 Eur (vyplatená sumy 617,47 Eur + zrazená odmena za odklad splátok úveru 222,95 Eur).

9. K započítaniu pohľadávky žalobcu z predchádzajúcej úverovej zmluvy uzavretej dňa 30.10.2009 (ďalej len úverová zmluva č. 1) súd prvej inštancie uviedol, že okrem iného do formulárového tlačiva žiadosti o poskytnutie RÚ č. 8300029874 (ďalej len zmluva č. 2) žalobca v 5. časti predtlačil text v nasledovnom znení: „Žiadam (rozumej žalovaný) o započítanie pohľadávky v podobe nesplatených splátok pôžičky (úveru) príp. ďalších záväzkov zo Zmluvy o revolvingovej pôžičke (úvere) č..... s pohľadávkou v podobe môjho nároku na poskytnutie schválenej výšky úveru podľa tejto Zmluvy o RÚ, a to ku dňu poskytnutia úveru.“ Do tohto textu bolo dopísané číslo úverovej zmluvy 830002556, t. j. predchádzajúcej úverovej zmluvy uzavretej medzi žalobcom a žalovaným dňa 30.10.2009 (čl. 50, 51 spisu) (ďalej len úverovej zmluvy č. 1). V 5. časti zmluvy č. 2 však nie je uvedené, v akej výške žiada žalovaný započítať pohľadávku žalobcu v podobe nesplatených splátok z úverovej zmluvy č. 1 uzavretej dňa 30.10.2009 a k započítaniu týchto nesplatených splátok malo dôjsť s „ pohľadávkou

žalovaného v podobe nároku žalovaného“ na poskytnutie schválenej výšky úveru podľa zmluvy č. 8300029874 - zmluvy č. 2 - a to ku dňu poskytnutia úveru. Z uvedeného je zrejmé, že ak by aj žalovaný žiadal o takéto započítanie pohľadávky, ide o žiadosť a započítanie pohľadávky presne neurčenej, nie je uvedené, či ide o splatnú pohľadávku (len je uvedené že ide nesplatené splátky úveru), nie je uvedená výška splatnej pohľadávky žalobcu, nie je uvedené, koľko mesačných splátok podľa úverovej zmluvy č. 1 žalovaný nesplatil žalobcovi ku 13.05.2010. Žalovaný v čase podpísania žiadosti o započítanie pohľadávky, t.j. dňa 13.05.2010 nemal voči žalobcovi žiadnu pohľadávku, čo vyplýva aj z textu, keďže k započítaniu pohľadávky žalobcu malo dôjsť s pohľadávkou v podobe nároku žalovaného na poskytnutie schválenej výšky úveru podľa tejto Zmluvy o RÚ, teda žalovaný nemal voči žalobcovi v tom čase žiadnu pohľadávku, ale mal len nárok na poskytnutie schválenej výške úveru, pričom dňa 13.05.2010, kedy podpísal žiadosť o započítanie pohľadávky a žiadosť o poskytnutie úveru, žalovaný nevedel, v akej výške mu žalobca úver schválil. Ako je uvedené vyššie, žalobca až dňa 17.05.2010 schválil žalovanému výšku úveru - 1.500,- Eur. Takéto započítanie pohľadávky je v rozpore s ust. § 580 a 581 OZ, podľa ktorého pohľadávky zaniknú započítaním vtedy, ak ide o vzájomné pohľadávky veriteľa a dlžníka, ktoré sa vzájomne kryjú a ktorých plnenie je rovnakého druhu a ak niektorých z účastníkov urobí voči druhému prejav smerujúci k započítaniu. Proti splatnej pohľadávke nemožno započítať pohľadávku, ktorá ešte nie je splatná. V prejednávacom prípade nedošlo k započítaniu pohľadávky žalovaného z prechádzajúcej úverovej zmluvy č. 1 v zmysle § 580 a 581 OZ, preto nezanikla pohľadávka žalobcu voči žalovanému z predchádzajúcej úverovej zmluvy č.1 (č. 830002506). Nebolo možné započítať pohľadávky, keďže nešlo o vzájomné pohľadávky žalobcu a žalovaného, ktorých plnenie bola rovnakého druhu, nešlo o pohľadávky, ktoré sa vzájomne kryli a nešlo o splatnú pohľadávku žalobcu a žalovaného tak, ako to upravuje ust. § 580 a 581 OZ. Podľa názoru súdu prvej inštancie išlo o poskytnutie ďalšieho úveru v poradí druhého žalobcom žalovanému, ktorým sa čiastočne mal refinancovať predchádzajúci úver č. 1 za podmienok horších ako bol poskytnutý úver č. 1, keďže napríklad pri úverovej zmluve č. 1 je uvedená ročná úroková sadzba 68,95 %, pri úverovej zmluve č. 2 je uvedená ešte vyššia ročná úroková sadzba 70 %. Žalovaný mal zaplatiť podľa úverovej zmluvy č. 1 žalobcovi nielen poskytnutý úver, dohodnuté úroky z toho úveru, odmenu za poskytnutie úveru, hoci predmetný úver, ako je uvedené nižšie bol bezúročný a bez poplatkov, ale zo zostatku ním vyčísleného neuhradeného úveru vo výške 840,42 Eur, mal na základe ďalšej úverovej zmluvy č. 2 zase zaplatiť žalobcovi úver vo výške 840,42 Eur (t.j. aj z odmeny za odklad splátok 222,95 Eur), ale aj úrok z úveru vo výške 70 % ročne, odmenu za poskytnutie úveru a ďalšie poplatky. Také konanie žalobcu je v rozpore s dobrými mravmi, ide o nekalú obchodnú prax žalobcu, ktorej nemôže byť poskytnutá súdna ochrana. Z karty klienta ku zmluve č. 1 (č. 8300025506) vyplýva, že dňa 17.05.2010, t.j. v deň uzavretia úverovej zmluvy č. 2, bolo na tomto účte žalovaného zúčtovaných celkom 25 splátok po 26,39 Eur, a to od splátky č. 6 do splátky č. 30., čo je suma 659,75 Eur. Z predložených dôkazov je možné predpokladať, že žalobca si sám vyplatil predchádzajúci úver žalovaného vo výške 659,75 Eur ďalším úverom, ktorý mu schválil, teda nedošlo ku žiadnemu započítaniu vzájomných pohľadávok žalobcu a žalovaného, ale v skutočnosti išlo o ďalší úver, t.j. ďalšiu pohľadávku žalobcu voči žalovanému. Z platobnej histórie ku zmluve č. 1 vyplýva, že žalobca dňa 30.10.2009 vyplatil žalovanému úver vo výške 388,80 Eur a žalovaný mu uhradil 5 splátok, t.j. celkom mu uhradil sumu 131,95 Eur. Žalovaný by mal nárok len zaplatať rozdiel medzi poskytnutým úverom a uhradenou sumou, t.j. by mal nárok na zaplatať sumu 256, 85 Eur a nie sumu 659,75 Eur, ktorú uviedol žalobca v oznámení o schválení úverovej zmluvy č. 2 dňa 17.05.2010. Na doplnenie súd prvej inštancie ešte dodal, že predmetom konania nebolo zaplatať úveru podľa úverovej zmluvy č. 1 uzavretej dňa 30.10.2009. Avšak žalobca zo schválenej výšky úveru 1.500,- Eur podľa úverovej zmluvy č. 2 preúčtoval žalovanému dňa 17.05.2010 zostatok ním vyčísleného nezaplateného úveru podľa úverovej zmluvy č. 1, potom u žalovaného by išlo o bezdôvodné obohatenie len vo výške 256,85 Eur a nie vo výške 659,75 Eur. Nárok na zaplatať bezdôvodného obohatenia vo výške 256,85 Eur žalobca by mohol uplatňovať na súde v trojročnej premlčacej dobe stanovenej v § 107 ods. 2 OZ. Táto mu začala plynúť nasledujúcim dňom po preúčtovaní sumy 659,75 Eur na účet ku úverovej zmluve č. 1, t.j. od 18.05.2010 a uplynula by dňa 18.05.2013. Žalobca však podal na súd žalobu dňa 14.06.2013, t.j. po uplynutí trojročnej premlčacej doby, preto súd žalobu zamietol ako nedôvodnú v časti zaplatať 256,85 Eur s prísl. a tiež z dôvodov uvedených vyššie (neplateného započítania pohľadávky) zamietol žalobu ako nedôvodnú v časti 406,90 Eur (659,75 -256,85 Eur) s prísl.

10. Súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že žalobca ako veriteľ pri uzatváraní úverovej zmluvy č. 1 aj úverovej zmluvy č. 2 nekonal s odbornou starostlivosťou tak, ako mu to ukladá § 7 ods. 1 ZoSÚ, keď pred uzavretím ani jednej úverovej zmluvy nezisťoval schopnosť žalovaného splácať úver, a to ani pred uzavretím úverovej zmluvy č. 1 dňa 30.10.2009 a ani pred uzavretím úverovej zmluvy č. 2

dňa 17.05.2010. Z obidvoch predložených úverových zmlúv vyplýva, že v čase i uzatvárania týchto spotrebiteľských zmlúv, žalovaný bol dôchodca a ani v jednej úverovej zmluve žalobca nezisťovať výšku dôchodku žalovaného a teda nezistil schopnosť žalovaného splácať poskytnuté úvery.

11. Výrok o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie ust. § 142 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30.06.2016. Vychádzal z toho, že predmetom konania bolo zaplatenie 2.570,65 Eur s 9,255 % ročným úrokom z omeškania od 26.06.2011 do zaplatenia. Súd priznal žalobcovi zaplatenie sumy 122,75 Eur s 9,25 % ročným úrokom z omeškania od požadovaného dňa, teda od 26.06.2011 do zaplatenia. Žalobca mal vo vzťahu ku uplatňovanej istine s prísl. úspech v rozsahu 5 % (4,7 %) a žalovaný mal úspech v rozsahu 95 % (95,3 %). Po odpočítaní úspechu žalobcu od úspechu žalovaného, úspech žalovaného prevyšuje úspech žalobcu o 50 % (95 - 5) a žalovaný má právo na náhradu trov konania v rozsahu 90 %. Žalovaný si uplatnil trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia v celkovej výške 729,11 Eur a hotové výdavky za účasť na pojednávaní dňa 22.03.2016 vo výške 90,17 Eur, 12.04.2016 vo výške 90,17 Eur. Súd prvej inštancie vypočítal účelné trovy v celkovej výške 653,17 Eur a to odmena za úkony právnej služby 430,31 Eur, paušálne výdavky 42,52 Eur a hotové výdavky 180,34 Eur. Zo sumy 453,17 Eur patrí žalovanému 90 %, t.j. 578,- Eur, ktoré zaviazal žalobcu uhradiť žalovanému ako trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia na účet právneho zástupcu JUDr. Patrika Podhorského v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

12. Proti tomuto rozsudku včas podal odvolanie žalobca. Napadol rozsudok z dôvodu nepreskúmateľnosti, nedostatočného odôvodnenia a tiež z dôvodu nesprávnych skutkových a právnych záverov. Namietal, že súd prvej inštancie neprihliadol na fakt, že išlo o započítanie dohodou. V zmysle § 571 ods. 3 Občianskeho zákonníka je možné započítanie aj pohľadávok nesplátných. V tomto prípade sa však zmluvné strany dohodli na započítaní splatných pohľadávok, pretože v okamihu, keď sa pohľadávky stretli, boli obe splatné. Splatnou bola pohľadávka na vyplatenie istiny úveru, splatnou boli aj záväzky z úverovej č. 8300025506. Žalobca napadol závery súdu o tom, že nešlo o vzájomné pohľadávky. Pohľadávky sa nekryli a ich predmetom nebolo rovnaké plnenie. V tomto smere je rozsudok zmätočný, pretože na inom mieste súd hovorí a posudzuje zmluvný vzťah, z ktorého vznikla aj započítaná druhá pohľadávka. Išlo pritom o pohľadávky žalobcu a žalovaného, ktoré sa v určitom rozsahu kryli a súčasne ich predmetom bolo peňažné plnenie. Na základe toho žalobca tvrdí, že závery súdu prvej inštancie zneplatňujúce započítanie sú zavádzajúce, v rozpore so zákonom a odporujú vôli strán sporu. Z napádaného rozsudku nevyplýva ani označenie žiadnej právnej normy, podľa ktorej by započítané pohľadávky museli pri započítacom prejave byť identifikované sumou. Z hľadiska dodržania pohľadávky na určitosti právneho úkonu postačuje taká identifikácia, ktorá nesporne identifikuje pohľadávky. V dôsledku rozhodnutia súdu je žalobca ukrátený na nároku na vrátenie tej časti istiny úveru, ktorá bola použitá na započítanie so záväzkom žalovaného z iného zmluvného vzťahu, teda v sume 659,75 Eur. Dokonca ak by mal po právnej stránke obstáť záver o tom, že z uvedenej sumy by mal žalobca nárok len na sumu 256,85 Eur, potom v tomto rozsahu by žaloba zamietnutá byť nemala, pretože v uvedenom rozsahu nastali účinky započítania bez akýchkoľvek pochybností. Ako druhý dôvod podania odvolania proti rozsudku žalobca uvádza, že súd vo veci konal a rozhodol na základe nepríslušnej právnej normy. Zmluva o revolvingovom úvere č. 8300029874 bola uzavretá dňa 17.05.2010. V čase uzavretia zmluvy zákon č. 129/2010 Z.z. nebol účinný, a preto nie je zrejme prečo súd neposudzuje vec podľa nepríslušnej právnej normy. Posúdenie veci podľa inej než príslušnej normy je dôvodom zrušenia rozhodnutia, nakoľko takéto rozhodnutie je nezákonné. Žalobca napáda aj výrok o náhrade trov právneho zastúpenia, nakoľko medzi výrokom a odôvodnením je zásadný rozpor. Podľa výroku by mal žalobca nahradiť žalovanému trovy v sume 653,17 Eur, podľa odôvodnenia 588,- Eur. Na základe uvedeného žalobca navrhol, aby odvolací súd zrušil rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby čo do sumy 659,73 Eur v časti výroku o trovách konania a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Zároveň si žalobca uplatnil trovy prvoinštančného, i odvolacieho konania.

13. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný. Uviedol, že právne posúdenie súdom prvej inštancie je plne v súlade s právnym poriadkom a v tomto vyjadrení poukázal okrem iného aj na to, že zmluva neobsahuje obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ako aj na to, že dohoda o výške úrokov alebo odmeny za poskytnutie úveru sa prieči dobrým mravom, a preto je podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatná. Žalovaný poukázal na to, že v čase podania žaloby vo veci samej žalobca poskytol žalovanému úver vo výške 388,80 Eur podľa zmluvy č. 8300025506 a 617,47 Eur podľa zmluvy č. 8300029874, teda spolu 1.006,27 Eur, pričom žalovaný zaplatil žalobcovi spolu 1.286,45 Eur, teda viac ako žalobca poskytol, no žalobca žalobou požaduje zaplatiť ďalších 2.570,65 Eur. Preto žalovaný nerozumie tomu

ako žalobca môže zastávať názor, že toto konanie je v súlade so zákonom, respektíve legalizovať toto konanie. Žalobca v konaní uplatňuje neprimerane vysoké úroky a poplatky za poskytnutie úveru. Takéto dojednania sú v rozpore s dobrými mravmi, a preto sú neplatné. Žalobca sa takýchto nárokov nemôže domáhať, keďže svojou povahou ide o úžeru. V danom prípade ročný úrok dohodnutý medzi stranami sporu predstavoval niečo okolo 60 až 70 %, čo je viac ako 6-násobok v porovnaní s priemernou úrokovou sadzbou úverov poskytovaných bankami v tomto období. Aj keď v prípade tzv. nebankových subjektov možno pripustiť isté navýšenie úrokovej miery úveru oproti bankám a to najmä z dôvodu, že úvery poskytujú aj menej bonitným klientom a musia počítať s vyššou mierou nesplácaných úverov, tak viac ako 6-násobé navýšenie úrokov je absolútne mimo akejkoľvek rozumnej miery a súd takémuto dojednaniu nemôže poskytnúť ochranu. Podľa názoru žalovaného sú teda zmluvné úroky za poskytnutý úver dojednané v zmluve o spotrebiteľskom úvere neprimerané a ich dojednanie je pre rozpor s dobrými mravmi neplatné v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Zmluva neobsahuje obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktoré sú vymenované v Zákone o spotrebiteľských úveroch. Žalobcovi by podľa názoru žalovaného vzniklo iba právo na zaplatenie nevrátených finančných prostriedkov poskytnutých žalovanému. Táto suma sa rovná rozdielu istiny úveru a uhradených splátok žalovanému. Súd prvej inštancie správne vyhodnotil neplatnosť dohody o úrokoch a odmene za poskytnutie úveru a z toho dôvodu správne žalobu aj v tejto časti zamietol. Preto žalovaný navrhol rozsudok potvrdiť a uplatnil si trovy odvolacieho konania vo výške 109,83 Eur.

14. K vyjadreniu žalovaného sa vyjadril žalobca. Poukázal na nález Ústavného súdu Českej republiky vo veci III.ÚS 3725/13 zo dňa 10.04.2014 v tzv. kauze bankových poplatkov a zároveň, že námietka žalovaného je v zjavnom rozpore s ust. § 43a a nasl. Občianskeho zákonníka, pretože postup uzatvárania akejkoľvek zmluvy primárne vyplýva z právneho úpravy mechanizmu uzatvárania zmluvy. Návrh zmluvy predkladá jedná strana, druhá ho buď akceptuje alebo nie. Žalovaný sa už rozhodol zmluvu uzavrieť, čo znamená, že musel mať vedomosť o jej obsahovom charaktere. Pokiaľ žalovaný namieta, že uzatváraná zmluva bola formulárovou zmluvou, je v prvom rade potrebné poukázať na skutočnosť, že návrh na uzavretie zmluvy s podmienkami za ktorých bol úver schválený podal vo forme žiadosti o úver samotný žalovaný. Žalovaný teda v návrhu na uzavretie zmluvy sám požadoval úver za daných podmienok. Po schválení úveru a prijatí peňazí mal žalovaný možnosť od zmluvy odstúpiť a to v lehote 7 dní od jej uzavretia. Napriek tomu tak neurobil. Spochybňovanie vlastného konania a dovolávanie sa prospechu z toho je postup v rozpore so zákonom a tiež v rozpore s dobrými mravmi. Žalobca akceptoval žiadosť o uzavretie zmluvy za tých podmienok, ktoré žalovaný sám podpísal. Z pohľadu žalobcu bolo podstatným, že ohľadne všetkých podmienok úverového vzťahu dlžník deklaroval, že ich akceptuje ako východisko pre vznik zmluvného vzťahu. Otázka odplaty za spotrebiteľské úvery a jej obmedzenie bola z hľadiska vývoja právnej úpravy predmetom výslovnej regulácie až od 01.07.2008. Odplata ako cena plnenia v zmysle § 53 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka v znení v čase uzavretia zmluvy nemôže byť v zmysle uvedeného zákonného ustanovenia nikdy považovaná za neprijateľnú podmienku. Žalovaný vo vyjadrení žiadnym spôsobom nevysvetlil relevantnosť ním uvádzaného listinného dôkazu o štatistických údajoch o úrokových sadzbách bánk z obdobia uzavretia zmluvy. Žalobca poukázal na ust. § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, ktorý výslovne uvádza, že dlžník je povinný platiť úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Na základe zmluvy o revolvingovom úvere bol poskytnutý spotrebiteľský úver a teda na základe toho sa potom v zmysle § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka má aplikovať vo veci posúdenia odplaty za požičanie peňažných prostriedkov ust. § 3 ods. 10 a 11 zákona č. 258/2001 Z.z. Uvedené ustanovenie má lex specialis aplikačnú prednosť pred právne neurčitými pojmi a normami, ktoré ich obsahujú (§ 39 Občianskeho zákonníka, dobré mravy a podobne). Zákonodarca výslovne reguloval výšku odplaty exaktným údajom a túto úpravu nie je možné obchádzať, či popierať spôsobom striktného porovnávania úrokových sadzieb bankových a nebankových subjektov. Maximálna výška odplaty za rovnaký spotrebiteľský úver ako bol poskytnutý na základe zmluvy o revolvingovom úvere bola v zmysle uvedeného 73,44 % pre zmluvu o revolvingovom úvere č. 8300025506 a 76 % pre zmluvu o revolvingovom úvere č. 8300029874. Výška odplaty za úver poskytnutý na základe zmluvy o revolvingovom úvere je v súlade s platnou právnou úpravou. V prejednávanej veci je podstatné, že celkové náklady nie sú tvorené len úrokom. Zákon o spotrebiteľských úveroch účinný v čase uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere nevyžadoval, aby boli sumy istiny, úroku a iných poplatkov tvoriacu jednu splátku uvedené jednotlivo popri sebe. Takáto požiadavka by mala reálne a praktické opodstatnenie len vtedy, ak by sa istina, úroky alebo poplatky uhrádzali v iných termínoch splatnosti, rôznych počtoch splátok a podobne. To však nie je prípad zmluvy uzavretej medzi stranami sporu. Význam osobitného rozpisovania jednotlivých položiek súvisí s otázkou plnenia záväzku. Ak sa jednou splátkou uhrádza istina aj úrok, potom záväzok je splnený pripísaním

sumy, úhrady na účet veriteľa. Zmluva obsahuje zákonom vyžadovanú výšku splátky 85,15 %, termín splatnosti splátky, ku ktorému sa platí a to 22.deň v mesiaci a počet splátok 36, teda aj namietanú náležitosť. Nad rámec toho zmluva obsahuje aj dátum splatnosti prvej splátky v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, ktoré tvorí neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Nakoľko ustanovenia zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľskom úvere v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy sú výsledkom implementácie Smernice Rady č. 2008/48, je dôležité a podstatné vychádzať pri výklade jeho ustanovení aj z jej znenia. Osobitne to určuje aj povinnosť aj článok 22 ods.1 Smernice. Zároveň žalobca poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove č.k 13Co/111/2014-166, z ktorého citoval. Uplatnil si trovy konania vo výške 89,50 Eur, vrátane DPH.

15. Odvolací súd najskôr musí konštatovať, že pokiaľ súd prvej inštancie (okresný súd) správne rozhodoval podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (zák. č. 99/1963 Z. z. v znení zmien a doplnkov účinného do 30.06.2016), tak odvolací súd musel postupovať a vec posudzovať už podľa nového civilného procesného kódexu, a to zákona č. 160/2015 Z. z. - Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“), ktorý nadobudol účinnosť dňom 01.07.2016, pričom aplikoval ustanovenia § 470 ods. 1 C.s.p., s tým, že účinky procesných úkonov súdu prvej inštancie (okresného súdu) ostali zachované (§ 470 ods. 2 C.s.p.).

16. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 204 ods. 1 a § 362 ods. 1 C.s.p.), oprávnenou osobou (§ 359 C.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 28.02.2018 a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu v napadnutej časti nie je nedôvodné čo do výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a vo výroku o trovách konania dôvodné je.

17. Odvolací súd má za to, že v predmetnej veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver, aj keď súd prvej inštancie nesprávne citoval ustanovenie § 9 a § 11 zákona č. 129/2010 Z.z., ktorý síce bol účinný od 02.04.2010, avšak čo do ust. § 9 a § 11 nadobudol účinnosť od 11.06.2010, teda po uzavretí zmluvy (17.05.2010). Ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje a vo vzťahu k odvolacím námietkam žalobcu uvádza.

18. Podľa ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ) Výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

19. Podľa ust. § 37 ods. 1 OZ Právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

20. Podľa ust. § 39 OZ Neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

21. Podľa ust. § 53 ods.5 OZ Neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

22. Poľa ust. § 451 ods.1 OZ, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

23. Podľa ust. 451 ods. 2 OZ, bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

24. Odvolací súd súhlasí so záverom súdu prvej inštancie, že v zmluve je uvedená neprimeraná ročná úroková sadzba úveru 70 %, keď súd prvej inštancie argumentuje, že v čase uzavretia zmluvy, teda v máji 2010 boli priemerne úrokové miery obchodných bánk uverejnené na stránke Národnej banky

Slovenska pri obdobných spotrebiteľských úveroch so splatnosťou od jedného do piatich rokov vo výške 12,66 % ročne. Úver, ktorý je uvedený v zmluve je takmer 6 x vyšší a teda odporuje dobrým mravom. I odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 1MCdo/1/2009, ale i na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp.zn. 3Co/151/2013, podľa ktorého dohoda o výške úrokov sa nesmie priečiť dobrým mravom a úroky dohodnuté v zmluve o úvere nesmú v podstatnej miere presiahnuť úrokovú mieru poskytovanú peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy, čo v prejednávacom prípade skutočne nebolo splnené. I odvolací súd zhodne s názorom súdu prvej inštancie konštatuje, že judikatúra nikde nespochybnila, že neprimerané úroky nie sú v rozpore s pravidlami správania sa, ktoré sú v spoločnosti v prevažnej miere uznávané a predstavujú fundamentálny hodnotový poriadok. V tejto súvislosti i odvolací súd odkazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1MCdo/1/2009 z 31.07.2009 a 5Cdo/26/2011 zo dňa 26.03.2012. Neprimerane vysoké úroky dojednané v zmluve o spotrebiteľskom úvere sú skutočne všeobecne považované za odporujúce uznávaným pravidlám správania sa a mravným princípom spoločenského poriadku. Preto odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie považuje úverovú zmluvu v časti o úrokoch za neprijateľnú (§ 53 ods.1 OZ), odporujúcu dobrým mravom, a preto podľa ust. § 39 Občianskeho zákonníka za absolútne neplatnú.

25. Odvolací súd súhlasí so záverom súdu prvej inštancie, že podľa úverovej zmluvy č. 2 mal žalovaný zaplatiť žalobcovi odmenu za poskytnutý úver vo výške 1.565,40 Eur a podľa oznámenia o schválení úveru mal zaplatiť odmenu vo výške 1.788,35 Eur, ale ani v zmluve ani v oznámení o schválení úveru nie je uvedené čo je zahrnuté v tejto odmene, keďže z tejto odmeny je úrok z úveru, keďže sú poplatky a za čo ich mal žalovaný zaplatiť. Takto stanovená odmena vo výške 253 % ku skutočne vyplatenej výške úveru 617,47 Eur je aj podľa názoru odvolacieho súdu v rozpore s dobrými mravmi, je neurčitá a neprijateľná, teda absolútne neplatná podmienka zmluvy v zmysle § 3 a § 39 Občianskeho zákonníka a § 53 ods.5 Občianskeho zákonníka. V tejto časti, teda čo do úroku aj odmeny súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav a správne vec aj právne posúdil. V tejto časti neaplikoval zákon č. 129/2010 Z.z., ako namieta žalobca vo svojom odvolaní.

26. Súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že z vykonaného dokazovania vyplýva, že žalobca nevyplatil žalovanému výške schváleného úveru 1.500,- Eur, ale mu odpočítal sumu 222,95 Eur ako odplatu za poskytnutie služby uvedenej v článku 1 písm.a/ Zmluvy, pričom žalovaný v čase, t.j. dňa 17.05.2010 nebol v omeškaní s platením žiadnych splátok úveru. Odvolací súd súhlasí so záverom súdu prvej inštancie, že žalovaný uhradil za túto službu žalobcovi sumu 222,93 Eur ešte predtým než ju vôbec využil a žalobca tým získal prospech skôr ako spotrebiteľovi, teda žalovanému bola poskytnutá služba. Táto skutočnosť vyplýva z oznámenia o schválení úveru zo dňa 17.05.2010 a tiež z karty klienta. Možno teda jednoznačne konštatovať súhlasne so záverom súdu prvej inštancie, že takáto dohoda o poskytnutí služby za odklad splátok uvedená v článku 8 ods.1 písm.a/ Zmluvy o revolvingovom úvere č. 2 spôsobuje hrubú nerovnováhu práv a povinností účastníkov zmluvy v neprospech spotrebiteľa, a preto je neprijateľnou, a teda absolútne neplatnou podmienkou zmluvy podľa § 3, § 39 a § 53 ods.5 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd súhlasí so záverom súdu prvej inštancie, že v tejto časti je dohoda neplatná, preto bolo namieste čo do sumy 222,95 Eur žalobu zamietnuť a to aj v časti istiny, úroku aj úroku z omeškania. I odvolací súd považuje ustanovenie o určení splatnosti odplaty ku dňu uzavretia dohody alebo poskytnutia revolvingu za rozpor s dobrými mravmi, keďže žalovaný sa vopred vzdal svojho práva vo finančnom vyobrazení, pritom ani len ešte nepožiadaval o odklad splatnosti. Odvolací súd má za to, že je nezlučiteľné s dobrými mravmi, aby dlžník platil poplatok za to, že ak v budúcnosti možno požiadala o odklad splátok, bude mu to veriteľom umožnené. Žalovaný sa vzdal finančných prostriedkov v prospech žalobcu bez toho, aby dostal vzájomné protiplnenie. Takéto konanie žalobcu odvolací súd hodnotí ako nekalú obchodnú praktiku, pretože zmluvné dojednanie nie je formulované v takom duchu, že ak spotrebiteľ skutočne chce odklad splátok, môže si ich aktivovať za poplatok, ale je formulované tak, že aj keď spotrebiteľ službu nepotrebuje alebo ju nechce, zaplatí za ňu vopred 222,95 Eur. Žalovaný dostal od žalobcu vyplatenú sumu 617,47 Eur, z tejto sumy ako súd prvej inštancie zistil zaplatil žalovaný sumu 494,75 Eur, preto súd prvej inštancie zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 122,72 Eur s prislúšenstvom, čo tvorí rozdiel medzi sumou 617,47 Eur - 494,75 Eur. Zvyšok tvorí poplatok za odklad splátok vo výške 222,95 Eur. Spolu ide o sumu 840,42 Eur, teda vyplatená suma 617,47 Eur a zrazená odmena za odklad splátok vo výške 222,95 Eur. Zvyšok do sumy 1.500,-, Eur predstavuje suma 659,58 Eur, o ktorej žalobca tvrdí, že si ju započítal s pohľadávkou žalovaného na poskytnutie úveru vo výške 1.500,- Eur.

27. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca v piatej časti údaje o požadovanom revolvingovom úvere v Eur (vyplňte) predtlačil text v znení, že „žiadam o započítanie pohľadávky veriteľa v podobe nesplatených splátok pôžičky (úveru), príp. ďalších záväzkov Zmluvy o revolvingovej pôžičke/úvere č. 8300025506..... s pohľadávkou v podobe môjho nároku na poskytnutie schválenej výšky úveru podľa tejto Zmluvy o RÚ, a to ku dňu poskytnutia úveru“. Účel čerpania úveru je zaznačený krížikom ako zariadenia domácnosti. Odvolací súd súhlasí so záverom súdu prvej inštancie, že v časti 5 zmluvy č. 8300029874, teda zmluvy č. 2 ako ju označil súd prvej inštancie nie je uvedené v akej výške žiada žalovaný započítať pohľadávku žalobcu v podobe nesplatených splátok z úverovej zmluvy č. 8300025506, u ktorej súd prvej inštancie zistil, že bola uzavretá dňa 30.10.2009. Možno súhlasiť so záverom súdu prvej inštancie, že ide o žiadosť o započítanie pohľadávky presne neurčenej. Nie je uvedené, či ide o splatnú pohľadávku, nie je uvedená výška splatenej pohľadávky, nie je uvedené koľko mesačných splátok podľa úverovej zmluvy č. 8300025506 žalovaný nesplatil žalobcovi ku dňu 13.05.2010. V súlade s pravidlami formálnej logiky vyznieva záver súdu prvej inštancie, že žalovaný v čase podpísania žiadosti o započítanie pohľadávky, t.j. dňa 13.05.2010 nemal voči žalobcovi žiadnu pohľadávku, čo vyplýva aj z textu, keďže k započítaniu pohľadávky žalobcu malo dôjsť s pohľadávkou v podobe nároku žalovaného na poskytnutie schválenej výšky úveru podľa Zmluvy o RÚ, teda žalovaný nemal voči žalobcovi v tom čase žiadnu pohľadávku, ale mal len nárok na poskytnutie schválenej výšky úveru, pričom dňa 13.05.2010, kedy podpísal žiadosť o započítanie pohľadávky a žiadosť o poskytnutie úveru žalovaný nevedel v akej výške mu žalobca úver schváli.

28. Podľa ust. § 580 OZ, ak veriteľ a dlžník majú vzájomné pohľadávky, ktorých plnenie je rovnakého druhu, zaniknú započítaním, pokiaľ sa vzájomne kryjú, ak niektorý z účastníkov urobí voči druhému prejav smerujúci k započítaniu. Zánik nastane okamihom, keď sa stretli pohľadávky spôsobilé na započítanie.

29. Podľa ust. § 107 ods. 1 OZ, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

30. Podľa ust. § 581 ods. 2 OZ, proti splatnej pohľadávke nemožno započítať pohľadávku, ktorá ešte nie je splatná.

31. Aj podľa názoru odvolacieho súdu nebolo možné započítať pohľadávky tak, ako to mienil urobiť žalobca v zmluve č. 9300029874. Takéto započítanie by bolo skutočne v rozpore s ust. § 580 a 581 Občianskeho zákonníka. I podľa názoru odvolacieho súdu išlo o poskytnutie ďalšieho úveru, v poradí druhého, žalobcom žalovanému, ktorým sa čiastočne mal refinancovať predchádzajúci úver č. 1 za podmienok horších, ako bol poskytnutý tento úver, keďže pri úverovej zmluve č. 1 je uvedená ročná úroková sadzba 68,95 % a pri úverovej zmluve č. 2 je uvedená ešte vyššia úroková sadzba 70 %. Z výsledkom vykonaného dokazovania a to z platobnej histórie ku zmluve č. 1 vyplýva, že žalobca dňa 30.10.2009 vyplatil žalovanému úver vo výške 388,80 Eur a žalovaný mu uhradil 5 splátok, celkom v sume 131,59 Eur. Teda žalovaný by mal nárok len na zaplatenie rozdielu medzi poskytnutým úverom a uhradenou sumou teda 256,85 Eur a nie sumu 659,75 Eur. Žalobca však zo schválenej výšky úveru 1.500,- eur podľa úverovej zmluvy č. 2 preúčtoval žalovanému dňa 17.05.2010 zostatok žalobcom vyčísleného nezaplateného úveru podľa úverovej zmluvy č. 1 vo výške 659,75 Eur. Súd prvej inštancie hodnotil takéto konanie žalobcu ako konanie v rozpore s dobrými mravmi i nekalú obchodnú prax, ktorej nemôže byť poskytnutá ochrana. K tomuto odvolací súd uvádza, že neprijateľnou zmluvnou podmienkou je podmienka, ktorá vyvoláva v neprospech spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany hrubú nerovnováhu. Za neprijateľnú preto považuje odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie aj zmluvnú podmienku, ktorá vyjadruje finančný záväzok spotrebiteľa v spojení s jeho žiadosťou o započítanie pohľadávky v podobe nesplatených splátok pôžičky úveru a ďalších záväzkov zo zmluvy o revolvingovom úvere / revolvingovej pôžičke / č. 8300025506. Jedná sa o tzv. teóriu skutočného plnenia, ktorá sa spomína najčastejšie v súvislosti s poplatkami v spotrebiteľských úverových vzťahoch. Neprijateľné podmienky však nie sú taxatívne vypočítané a súdna prax ich môže judikovať so zreteľom na skutkové a právne okolnosti prípadu. Súdny členský štátov môžu judikovať, ktoré zmluvné podmienky sú nekalé (porovnaj C 237/02, *Freiburger Kommunal Bauten* „vnútroštátnemu súdu prislúcha určiť, či zmluvná podmienka, ako je tá, ktorá je predmetom sporu vo veci samej, spĺňa kritériá požadované na to, aby ju bolo možné kvalifikovať v zmysle č. 3 ods. 1 Smernice 93/13 ako nekalú“). Odvolací súd nepochybuje o nekalej povahe a s tým súvisiacej zmluvnej podmienke, ktorá spočíva v

žiadosti o započítanie pohľadávky zo zmluvy, ktorú označil súd prvej inštancie ako zmluvu 1. Pravidlám formálnej logiky zodpovedá i záver súdu prvej inštancie, že z karty klienta k zmluve č. 18300025506 dňa 17.5.2010 deň uzavretia úverovej zmluvy bolo na účte žalovaného zúčtovaných celkom 25 splátok po 26, 39,- Eur a to od splátky 6 do splátky 30, čo je práve suma 659,75 Eur. Teda logicky je možné predpokladať, že žalobca si sám vyplatil predchádzajúci úver žalovaného vo výške 659,75 Eur ďalším úverom, ktorý mu schválil. Teda nedošlo k žiadnemu započítaniu vzájomných pohľadávok žalobcu a žalovaného, ale v skutočnosti išlo o ďalší úver, t.j. ďalšiu pohľadávku žalobcu voči žalovanému. Mýli sa žalovaný, pokiaľ v odvolaní namieta, že došlo k riadnemu započítaniu minimálne sumy 256,85 Eur. Žalobca skutočne za žalovaného uhradil sumu 659,75 Eur, z ktorej podľa názoru súdu prvej inštancie je oprávnená iba suma 256,85 Eur. v danom prípade je však táto úvaha čo do výšky nároku nerozhodná. Keď žalobca plnil seba, nie žalovanému, ako sa zaviazal v zmluve č. 28300029874 za žalovaného tento sa v presne nezistenej sume skutočne vo vzťahu k žalobcovi bezdôvodne obohatil dňa 17.05.2010, pretože zaňho plnil niekto, keď on mal plniť sám. Žalovaný vzniesol námietku premlčania, potom bolo namieste žalobu v tejto časti zamietnuť. Jedná sa o celú sumu 659,75 Eur tak, ako to odvolací súd vysvetlil vyššie. Subjektívna premlčacia lehota začala plynúť dňa 18.05.2010 po preúčtovaní sumy na úverový účet žalobcu, ktorý vedel o tom, že finančné prostriedky si poslal z úveru žalovaného sám a uplynula ešte skôr, ako uviedol súd prvej inštancie, teda 18.05.2012 a žaloba bola podaná na súd až dňa 14.06.2013.

32. Súd prvej inštancie teda rozhodol vecne správne, keď žalobu v prevyšujúcej časti zamietol. I napriek tomu, že nesprávne citoval aj ust. zákona č. 129/2010 Z.z., ktorý v čase uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere ešte v ustanoveniach, ktoré citoval, nebol účinný. Napriek tomu rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne okrem výroku o trovách konania.

33. Preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením č.k. 5C/103/2013-138 zo dňa 22.03.2017 v napadnutej časti, t.j. vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti podľa ust. § 387 ods. 1, 2 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

34. Rozhodnutie súdu prvej inštancie aj v spojení s opravným uznesením č.k. 5C/103/2013-138 zo dňa 22.03.2017 vo výroku o trovách konania je nepreskúmateľné tak, ako to správne konštatuje žalobca v svojom odvolaní. V rozsudku bola uložená povinnosť žalobcovi zaplatiť žalobcovi sumu 653,17 Eur, pričom z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že sa má jednať o sumu 588,- Eur. Ešte horšie je to s opravným uznesením, kde súd spojil výroky 1 a 3 a uviedol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 122,72 Eur s 9,25 % ročným úrokom z omeškania od 26.06.2011 do zaplataenia. Tento výrok je právoplatný v spojení s opravným uznesením, ale ďalší a trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia vo výške 653,17 Eur na účet právneho zástupcu žalovaného JUDr. Patrika Podhorského, advokáta, AK Bratislava, všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku čo do trov konania je tak, ako bolo uvedené vyššie, znova nepreskúmateľným. Porušenie základného práva na spravodlivý proces podľa § 46 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru dochádza aj vtedy, ak je odôvodnenie súdneho rozhodnutia vo vzťahu k výroku o náhrade trov konania celkom nedostatočné, t.j. nepreskúmateľné, prípadne je zmätočné. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní v časti týkajúcej sa náhrady trov konania nepostupoval podľa príslušných ustanovení Civilného sporového poriadku v súlade s ust. § 220 ods. 2 C.s.p. Dôvody rozhodnutia v spojení s opravným uznesením nekorešponujú s výrokom rozsudku tak, ako bol vyhlásený a potom písomne vyhotovený a ani s opravným uznesením.

35. Preto bolo potrebné rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku o trovách konania podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b/ C.s.p. zrušiť a podľa ust. § 391 C.s.p. v rozsahu zrušenia vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

36. Úlohou súdu prvej inštancie bude opätovne sa zaoberať trovami konania, znova o nich rozhodnúť a svoje rozhodnutie v zmysle zásad uvedených v ust. § 220 ods. 2 C.s.p. v tejto časti a náležite odôvodniť. Zároveň súd prvej inštancie rozhodne i o trovách odvolacieho konania.

37. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.